

POSTANOWIENIE

Dnia 29 września 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Zawada

w sprawie z powództwa B.M.

przeciwko S. S.A. w W. i J.L.

z udziałem P. S.A. w W. - interwenienta ubocznego po stronie pozwanego S. S.A.
w W.

oraz A. S.A. w W., I. S.A. w W. - interwenientów ubocznych po stronie pozwanego
J.L. o zapłatę i ustalenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 29 września 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powódki

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 13 października 2015 r., sygn. akt VI ACa (...),

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

**2) nie obciąża powódki kosztami zastępstwa procesowego w
postępowaniu kasacyjnym,**

**3) przyznaje adwokat A.M.Ś. od Skarbu Państwa - Sądu
Apelacyjnego w (...) kwotę 7200 (siedem tysięcy dwieście) zł
powiększoną o należny podatek od towarów i usług tytułem
zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej powódce z urzędu
w postępowaniu kasacyjnym,**

**4) przyznaje od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w (...) na
rzecz adwokata O.J.O. kwotę 7200 (siedem tysięcy dwieście) zł**

powiększoną o należny podatek od towarów i usług tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powódce z urzędu w postępowaniu zażaleniowym przez Sądem Najwyższym, sygn. akt I CZ 101/16.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Tak ujęta instytucja tzw. przysądu jest zgodna z normami konstytucyjnymi, a także ze sformułowanymi przez Radę Europy zaleceniami wprowadzenia środków eliminujących dostęp do sądu najwyższego szczebla.

Powódka zarzuciła zaskarżonemu wyrokowi Sądu Apelacyjnego z dnia 13 października 2015 r. naruszenie art. 224 §1 w związku z art. 378 § 1 i art. 382 k.p.c. przez nierozpoznanie wniesionej przez nią samodzielnie apelacji, art. 386 § 1 k.p.c. przez bezpodstawne niezastosowanie, art. 385 k.p.c. przez bezpodstawne zastosowanie oraz art. 379 pkt 5 k.p.c. przez uniemożliwienie powódce zabrania głosu na rozprawie przed Sądem Apelacyjnym i w konsekwencji pozbawienie jej możliwości obrony.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powódka uzasadniła:

- 1) oczywistą zasadności wniesionej skargi kasacyjnej,
- 2) nieważnością postępowania przed Sądem Apelacyjnym,

3) występowaniem istotnego zagadnienia prawnego, ujętego w cztery pytania dotyczące odpowiedzialności niepublicznego zakładu opieki zdrowotnej za skutki operacji w okolicznościach takich, jak występujące w sprawie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

To, że skarżąca złożyła, obok apelacji sporządzonej przez pełnomocnika, oddzielne pismo nazwane apelacją, nie oznacza, iż w sprawie zostały wniesione na jej rzecz dwie apelacje w rozumieniu tego środka zaskarżenia. Dwa pisma zaskarżające wyrok Sądu Okręgowego: apelacja sporządzona przez pełnomocnika działającego z urzędu (k. 2413) i pismo sporządzone samodzielnie przez skarżącą (k. 2431), tworzyły jedną apelację w rozumieniu wspomnianego środka zaskarżenia. Tak też rozumiana apelacja stanowiła przedmiot rozstrzygnięcia przed Sądem Okręgowym (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 listopada 2015 r., I CSK 884/14). Twierdzenia skarżącej o oczywistym naruszeniu prawa przez nierozpoznanie „jej apelacji”, wniesionej osobiście, są więc bezzasadne.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest też uzasadniony w zakresie, w jakim skarżąca powołuje się w nim na nieważność postępowania. Pozbawienie strony możliwości obrony swych praw (art. 379 pkt 5 k.p.c.) polega na tym, że strona na skutek wadliwości procesowych sądu lub strony przeciwnej nie brała i nie mogła brać udziału w całym postępowaniu lub jego istotnej części, a skutki tych wadliwości nie mogły być usunięte przed wydaniem orzeczenia kończącego postępowanie w danej instancji. Z taką sytuacją nie mamy do czynienia w niniejszej sprawie, gdyż powódka w toku całego postępowania reprezentowana była przez profesjonalnych pełnomocników. Również na rozprawie apelacyjnej w dniu 29 września 2015 r. powódka była obecna wraz ze swoim pełnomocnikiem, adwokat A.M.. Jakkolwiek powódka na rozprawie po wystąpieniu jej pełnomocnika oświadczyła, że chce zabrać głos na temat dokumentacji medycznej znajdującej się w aktach sprawy, odmowa udzielenia jej głosu, z jaką się spotkała, nie stanowiła uchybienia, które mogłoby zostać zakwalifikowane jako pozbawienie jej możliwości obrony swych praw w rozumieniu art. 379 pkt 5 k.p.c.

Brak także podstaw do uznania, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne. Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ §1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie objęte podstawami kasacyjnymi doniesłe z punktu widzenia rozstrzygnięcia sprawy, nierozwiązane dotąd w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może się przyczynić do rozwoju prawa. Powołanie się na takie zagadnienie wymaga jego sformułowania oraz uzasadnienia występowania w sprawie

(por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 listopada 2003 r., II CK 324/03, z dnia 7 czerwca 2005 r., V CSK 3/05, z dnia 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, z dnia 26 września 2005 r., II PK 98/05). Przedstawione przez skarżącą w formie pytań zagadnienie prawne nie spełnia tych wymagań. Rozstrzygnięcie zagadnienia prawnego nie może się sprowadzać do oczekiwanych przez skarżącą odpowiedzi na zarzuty kierowane pod adresem zaskarżonego orzeczenia, ani do odpowiedzi na wątpliwości, które można wyjaśnić w ramach przyjętych reguł wykładni prawa. Poza tym formułowane przez skarżącą pytania są oparte na nieznajdującym potwierdzenia w stanie faktycznym sprawy założeniu, że wyroby medyczne w postaci implantów wszczepionych powódce nie były zarejestrowane.

Z przedstawionych przyczyn Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej powódki do rozpoznania. Podstawę rozstrzygnięcia o kosztach postępowania kasacyjnego stanowił art. 102 k.p.c., a o zwrocie kosztów pomocy prawnej udzielonej powódce z urzędu rozstrzygnięto zgodnie z art. 29 ust. 2 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. – Prawo o adwokaturze (Dz.U. 2016.1999 ze zm.) i § 4 ust. 1 - 3, § 8 pkt 7 oraz § 16 ust. 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. 2015.1801) w związku z § 22 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. 2016.1714).